

[Lone Dybkjær.]

ændre afgifterne på energiområdet, må det ske i et sådant tempo og være så forudsigeligt, at den enkelte kan indrette sit forbrug herefter. Vi må med andre ord komme med en plan om, at vi på de og de områder i løbet af de og de år agter at ændre vores afgiftspolitik på den og den måde. Så kan folk planlægge en omlægning af forbruget på en hensigtsmæssig måde og ligesom sikre sig mod øgede udgifter ad den vej.

Ud over at spare valuta og skabe beskæftigelse har besparelserne også en anden meget god effekt, nemlig den, at de tilgodeser miljøet, og dér må man nok sige, at den foreslåede stigning på 50 pct. belaster miljøet ganske alvorligt. I rapporten fra miljøministeriet står der, at en begrænset stigning i energiforbruget, f. eks. 50 pct., stadig vil kunne forliges med de nuværende retningslinjer for, hvad der kan anses for miljømæssigt forsvarligt. Denne stigning på 50 pct. har vi faktisk opnået i 1995, og der er ikke i oplægget tegn på, at væksten på dette tidspunkt vil gå afgørende ned; det er også et af de væsentlige punkter omkring hele stigningen i væksten, at vi, når vi nærmer os år 2000, stadig væk står med en meget stor vækst; hvis udviklingen fortsætter, vil vi ret kort efter år 2000 have fordoblet vort energiforbrug, og hvad så med de miljømæssige sider af sagen? Jeg er klar over, at man kan foretage en række foranstaltninger, men immervæk står vi f. eks. med et varmemproblem om ikke andet; måske også andre ting.

Men også på andre punkter vil en udvikling på energiområdet, sådan som den er skitseret af handelsministeren i redegørelsen, påvirke miljøet; jeg tænker her navnlig på den stærke udbygning af elsektoren. Den udvikling, regeringen har forudsat på dette område, svarer jo til mere end en fordobling af elektricitetsforbruget. Jeg har ikke noget specielt mod højspændingsmaster, men da vi har 40.000 af dem i forvejen, er jeg ikke sikker på, det ville være hensigtsmæssigt og nemt at indpasse yderligere højspændingsmaster i miljøet.

Det andet hovedpunkt er spørgsmålet om forsyningen. Her tror jeg det er værd at lægge mærke til, at regeringens plan tilsyneladende indeholder en stor reduktion af olieforbruget, men alligevel har vi i 1995 kun opnået 20 pct. i alt i forhold til i dag. Det er

derfor vigtigt, at vi kigger på dette område, og også her kommer besparelserne ind.

Jeg skal her nævne, hvad vi mener vi bør kigge på i forbindelse med forsyningen. For det første øgede beredskabslagre; jeg synes, Danmarks situation taler for, at vi her har større beredskabslagre, end man har i EF i øvrigt. Det andet er, at vi må satse mere på kul, og vi kan her støtte regeringens oplæg om at indgå handelsaftaler om dette spørgsmål. Det tredje er naturgas. Det er nemt at vurdere de miljømæssige fordele ved naturgas; den er praktisk taget forureningsfri. Det er også nemt at konstatere, at naturgas ret hurtigt og formentlig hurtigere end atomkraftværker vil give os et ekstra energigib. Det er derimod betydelig vanskeligere at vurdere prisudviklingen på naturgasområdet, og her bliver det derfor afgørende nødvendigt, at vi får undersøgt, hvordan udgifterne er, hvilke investeringer der skal til, og hvilke priser forbrugerne skal betale.

Endelig er der spørgsmålet om de alternative energikilder. Regeringens forslag er her virkelig svagt, når det drejer sig om de alternative energikilder; jeg synes nok, det kunne have været bedre, og vil i hvert fald understrege behovet for forsknings- og udviklingsarbejde.

Endelig mener vi, vi bør støtte undersøgelserne af uranforekomster på Grønland.

Til sidst skal jeg komme til spørgsmålet om atomkraft. Det radikale venstre har hele tiden ment, at der burde udarbejdes en energiplan for Danmark, og mener fortsat, det vil være rigtigt, om spørgsmålet om atomkraft indgik i et konkret handlingsprogram fra regeringen, hvor de mulige finansieringsmetoder på energiområdet var oplyst.

Skal der imidlertid ske en afgørelse til september, vil den radikale gruppe her være delt. Den ene gruppe har stort set samme argumentation og opfattelse af dette spørgsmål som regeringen, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind på argumentationen for dette standpunkt. Den anden gruppe, som jeg selv tilhører, mener, man i dag på det foreliggende grundlag må sige nej til atomkraftværker. Det vil ikke nødvendigvis være et nej i al evighed; også på dette område kan der naturligvis ske en udvikling, der gør, at de argumenter, der i dag er imod atomkraftværker, kan falde væk, hvis der